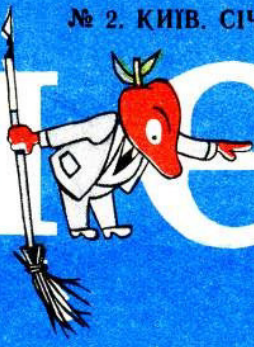
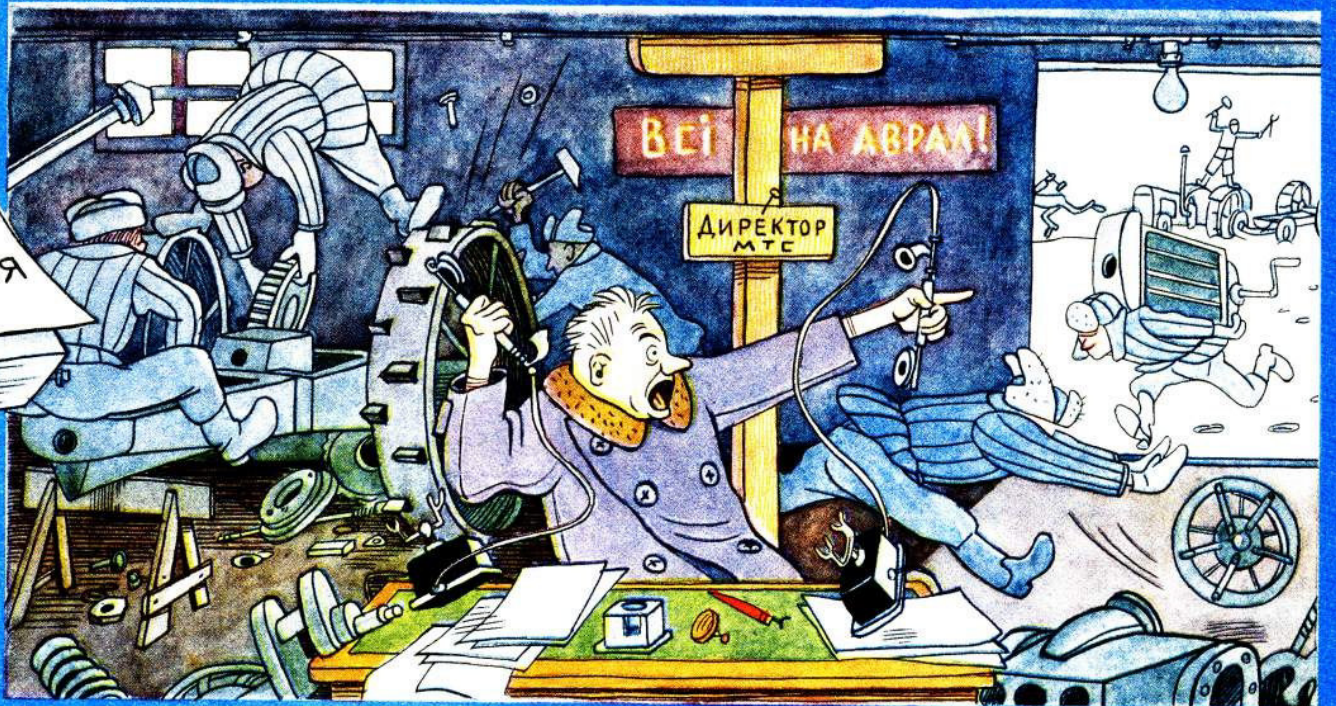
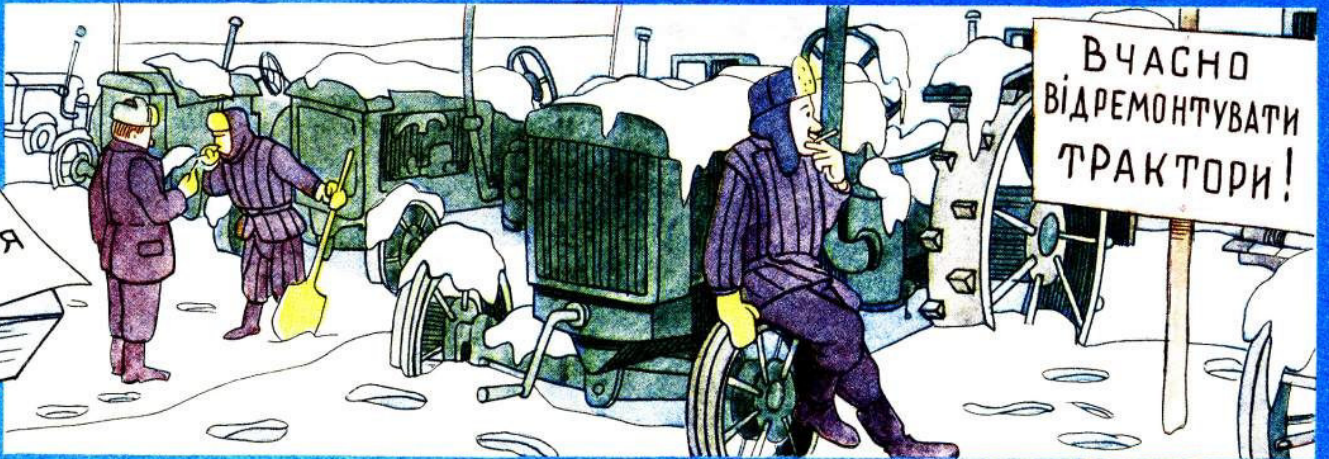
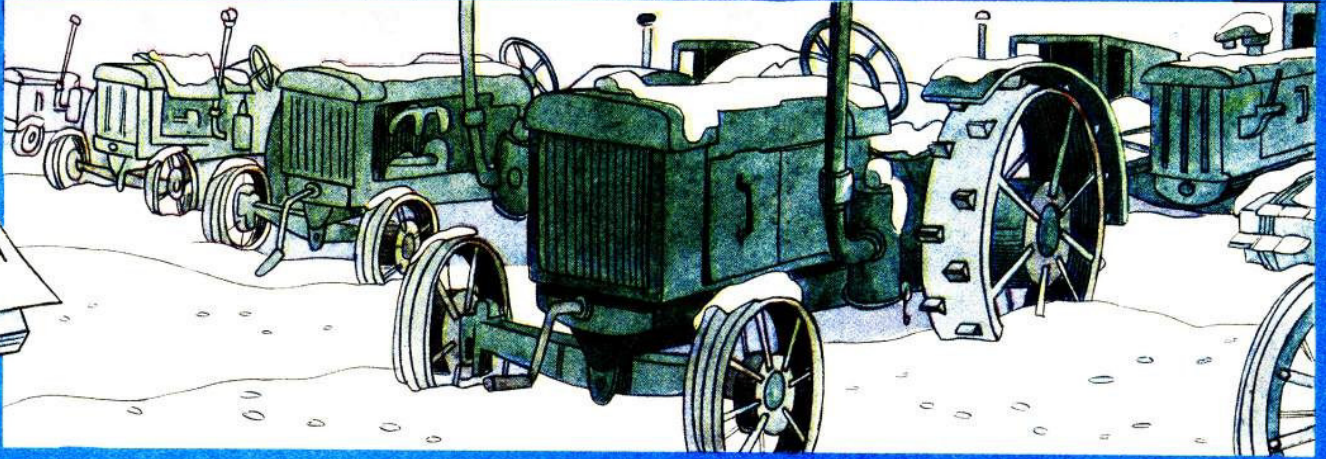

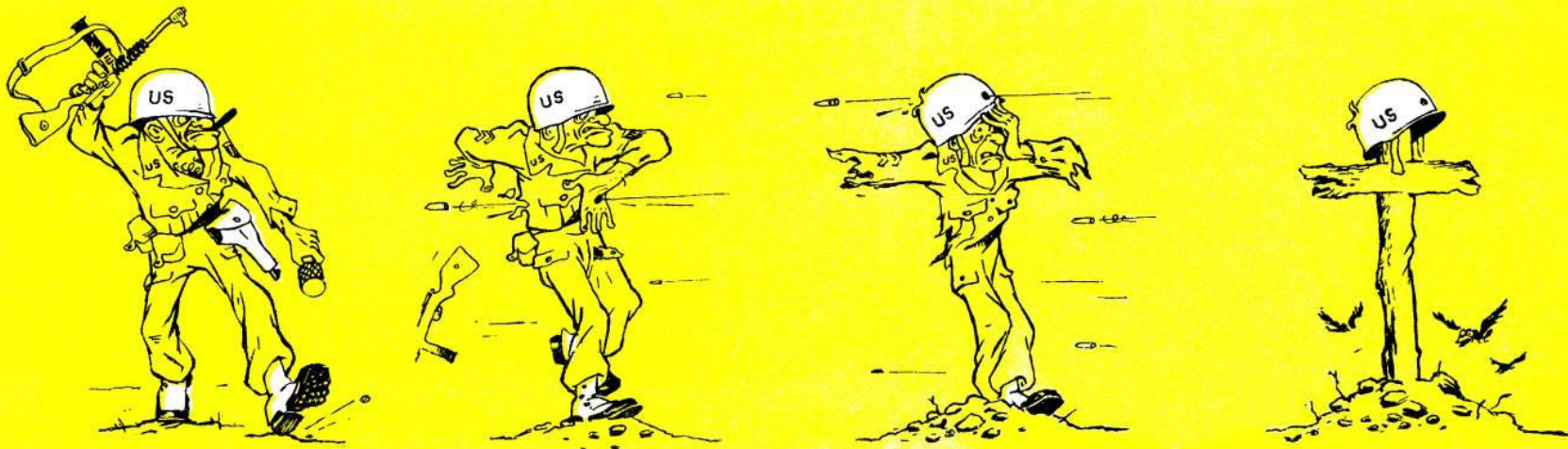
перещь

РЕМОНТНА ПРАКТИКА У ДЕЯКИХ МТС

Картинки без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Еволюція інтервента в Кореї.

Лист голові виконкому Сніжнянської районної Ради, Сталінської області,
І. І. ЧМЕЛЬОВУ.

Здоровенькі були, дорогий Іване Івановичу!

Чув, що недавно виступали ви на одному поважному засіданні і закликали присутніх сміливо розгортати критику й самокритику, не зважаючи на особи. Правда, дехто твердить, нібито ви, Іване Івановичу, сказали це для красного слівця. А я цьому не вірю, бо маю досить переконливі факти про те, що питання критики й самокритики ви ніколи не спускаєте з свого ока.

Згадаймо хоч би таке. Рік тому на сторінках «Перця» з'явилося фотообвинувачення «Там ухвалюється, тут — розвалюється», з якого ясно було видно ваше піклування про ремонт бібліотеки. Не гаючи жодної хвилини, ви, Іване Івановичу, викликали до кабінету секретаря виконкому Галашева. Стиснувши кулаки й перевалившись через стіл, ви спитали його:

— Хто???

Щоб і на цей раз догодити вам, секретар негайно метнувся «розслідувати» факти. Він викликав завідувачку районної бібліотеки т. Семенченко і, наслідуючи ваш, Іване Івановичу, стиль, теж стиснув кулаки, перевалився через стіл і грізно запитав:

— Хто???

«Розслідування» тривало доти, доки вам, Іване Івановичу, не доповіли, що написав до «Перця» і організував фото завідуючий районним відділом культосвітніх установ т. Шайтанов.

— Так, так! Ясно!..— і від задоволення ви аж потерли руки.

Через півгодини Георгій Дорофійович Шайтанов (який немало зробив, щоб підняти культосвітню роботу в районі!) стояв перед вами.

— Завтра слухаємо на виконкомі твій звіт! — сказали ви, а потім буркнули: — Можеш іти...

На другий день сталося те, чого і слід було чекати. Даремно т. Шайтанов просив дати хоч півгодини для звіту, щоб розповісти про справжній стан роботи. Та скажемо правду: вас, Іване Івановичу, це менше всього цікавило. Через десять хвилин, саме тоді, як т. Шайтанов хотів сказати, що виконком не виконує своїх рішень про допомогу культосвітнім установам, ви обірвали його і глянули на секретаря Галашева. Той слухняно схопився і з одного подиху прочитав рішення № 40, в якому більшість ваших гріхів була приписана т. Шайтанову.

Так почали ви, Іване Івановичу, обгортати своєю увагою чесного трудівника, що насмілювався вас критикувати.

Потім ви розперезалися ще дужче. Досить було т. Шайтанову написати в «Радянську Донеччину» про погане будівництво піонерського клубу, а в районну газету — про нікчемне кінообслуговування, як ви його зовсім затиснули в своїх гарячих обіймах:

— Такі працівники мені не потрібні! Чуєш, не потрібні, — стукнули кулаком, а потім вихопили в Шайтанова посвідчення про місце роботи і ще раз вигукнули: — Не потрібні!!!

Залишившись вірним своєму слову, ви добилися того, щоб зняти Шайтанова з роботи.

Кажуть, що питання критики та самокритики ви й досі не спускаєте з ока.

Саме у зв'язку з цим я й шлю вам привіт від щирого серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Григорій КРАВЕЦЬ

КАНАЛИ МИРУ

Нові канали, що будуть
будуватися в нашій країні,
зрошуватимуть мільйони
гектарів землі.

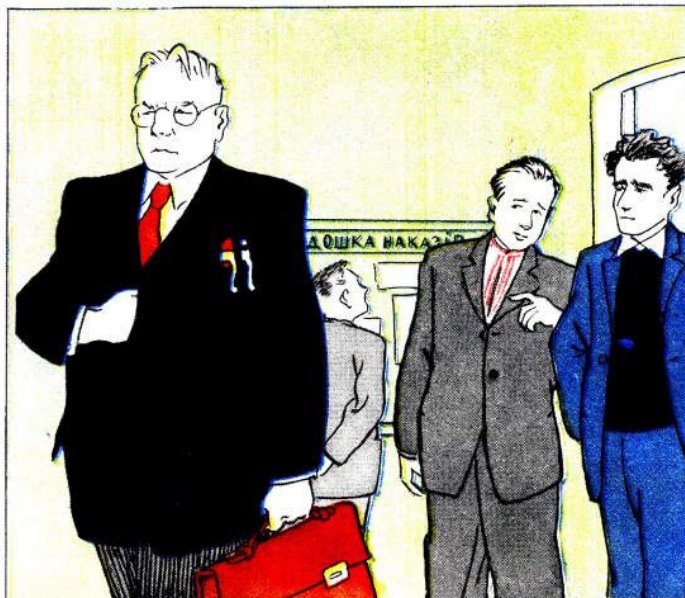
З нових каналів,
викопаних нами,
Земля нап'ється
свіжої води
І зашумить
важкими колосками,
І дасть нові,
небачені плоди.

Ми прагнемо,
щоб цю красу ніколи
Війни нової
не обнутав дим,
І, зрошуючи щедро
рідне поле,
Завжди ми порох
бережем сухим.

м. Дрогобич.

ХВОРОБЛИВЕ ЯВИЩЕ

Мал. С. САМУМА

— Після мого виступу в газеті директор запропонував мені залишити роботу через хворобу.

— А хіба ви хворі?

— Ні! Директор хворобливо сприймає критику.

Павло КЛЮЧИНА

ВЕДМЕДІ НА ПАСІЦІ

(БАЙКА)

На пасіку залізли два ведмеді.
Давно вона була в них

на прикметі!
Сопуть ведмеді — тісно їм удвох.
І кожен дивиться, як другого

зіпхнути,
І кожен думає: «А щоб ти здох,
Як маєш тут зі мною разом бути!»

А потім бджіл питають в один
голос:

— Який із двох до серця вам
припав?

— Та... краще б чорт обох узяв,
Щоб вас не бачити на пасіці

ніколи! —

Сказали бджоли.
Сопуть ведмеді знов. Нема між

ними згоди.
До меду аж тремтить ведмежа

їх душа.
Ревуть, гризуться, каламутять

воду,
Як дипломати Англії і США
В країнах Сходу.

с. Юрівка,
Сумської обл.

НАВЗДОГІН

— Ви думаете, що кожний одразу за нове життя обома руками хапається? Ой, ні — інша людина ще пооблукає манівцями, наробить дурниць та встиду, доки вийде на правильний шлях і розбере, де її щастя.

Не про людей, про себе розкажу. Прийшов я з війни, а жінка й мати мої в землянці живуть, у дворі й хвоста немає. До колгоспу вступили. Попрацювали — нову хату поставили, на хазяйство збираємось. Кожному дрібязку радімо. Внесла якось Уляна яйце в хату і усміхається рада-радісінька: рябенька вперше знеслася.

Настала осінь, за хорошу роботу в ланці нагородили Уляну медаллю. А там і ланковою призначили. Розсердився я:

— Чому ти, — кажу, — не відмовилась? За кок-сагізом зовсім двору одчураешся.

На моє якраз і вийшло. Через якийсь час помічаю — про що б Уляна не говорила, на кок-сагіз звертає. На плантації усі думки її. А про господарство байдуже.

— Починають, — кажу, — курчата лупитися, треба їх доглянути, мати ж старі.

— Подумаєш, — каже, — щастя... Я боюсь, щоб насіння не полетіло, а курчат чорт не візьме.

— Не чорт, — я їй, — а шуліка.

— Коли б, — каже, — тебе шуліка не вхопив. Серед двору стираєш цілий день, а до колгоспу й не дуже.

Змовчав я, бо-таки правда, зо двічі на день додому навідуюсь. А тут іще мати жару піддає:

— У людей молодіці вже по п'ять разів по ягоди в ліс ходили, а у нас черешні стоять не обібрані. Моя невісточка скине дітей на чужі руки, а сама гопки скаче на той кок-сагіз, як дівка.

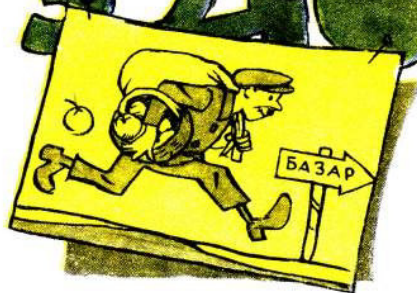
— Дайте, — кажу, — спокій, мамо.

— Еге, забудь, синку, спокій, коли таку мудру жінку маєш. Де ж вона тебе слухатиме, коли її, а не тебе в район викликають на раду.

— Цитьте, — кажу, — мамо! — А в самого коло серця похололо.

Став я на Уляну напосідати. Кидай ланку і вже. Виробила мінімум трудоднів і сиди вдома, пильнуй господарства. А вона:

— Коли всі чоловіки такі мудрі будуть,

то хто ж у полі робитиме?! — Ну, що ти їй скажеш. Аж злість бере.

Мати напосідає: вези та й вези черешні продавати, то ж свіжа копійка. Поїхав я раз, другий, третій. Свіжа копійка — діло ласе. А коли яблука поспіли — почали мене на зборах у колгоспі недобрим словом згадувати. А дома — сварки, докори. Уляна то до мене не говорить, то ледарем ласе. Мати сварить нас обох — хоч з хати тікай. А як намалювали в «Колюці», як я від бригадира віткаю базарювати, прибігла Уляна додому та й напалася, як ніколи.

— У людей чоловіки — любо чути, а ти мені тільки встид робиш!

— Дякуй, — кажу, — богові, Уляно, що й такого чоловіка маєш! А не хочеш мене, то я собі двадцять знайду.

На неї як хто окропом линує.

— Коли так, — каже, — то живи, як знаєш! — Схопила дітей та з хати.

А мати: — Це вона до матері подалася. Не йди перепрошувати. Сама прийде та ще й м'якша буде...

Чи спав я ту ніч — не питайте. Нудився день і на вулицю не виглянув, а дочекався вечора і до тещи. Дійшов до двору — у вікнах світло. Стояв-стояв — зайти не важуся. А пси гавкають, як найнялися. Двері рип — теща на порозі.

— То ти, такої-сякої матері син, мою дочку вигнав, та ще й у вікна зазираєш? Я тебе, шибенику, до суду завдам!

— Перш, — кажу, — як до суду завдавати, покличете Уляну. Я їй два слова скажу.

— Іди, розбишако, здоров звідси. Завтра з нею побалакаєш, коли вона ще схоче з тобою говорити. Нема Уляни і вже! До клубу пішла!

...Пропхався я в клуб. Сів. Дивлюсь — Уляна моя в президії сидить, поруч з секретарем райкому. Він до неї раз у раз нахилиється, видно, щось питає, в очі зазирає. А вона, бісове зілля, до нього очима так і грає. А тоді головою хитнула — добре, мовляв.

— Не знаєш, — питаю сусіда, — чи секретар райкому жонатий?

— Не заважай, — каже, — слухати. Он Уляна твоя зобов'язання брати буде.

А я вже нічого не чую і не бачу, крім Уляниних очей. Вийшла вона на трибуну, а я з зали. Душно стало, тоскно. Думка думку переганяє: викличу Уляну, пожену додому, як вівцю, та ще й битиму. А друга: ой, не роби встиду, Іване!.. Пішов до тещиною двору, сів під кущем і думаю: дочекаюсь, востаннє поговорю — хай повертається додому, та кидає ланку і сидить удома, а ні — подамся десь та й по всьому.

Сиджу, чекаю, а в голові, як у кіно, все наше життя пролетіло. В горлянці наче кістка застряла. Шкода себе, шкода дітей. Чую голоси: дивлюсь — Уляна з секретарем.

— Ви, — каже, — Уляно Власівно, гордість нашого району.

...Бач, бач, думаю, звідки заходить. А в самого серце так калатає — аж у вуха віддає.

А він далі веде:

— Я не так собі з вами пішов.

...А певно, що не так собі. Хто ж до такої ладної молодіці так собі причепиться.

— Я поговорити хотів.

...О, говори, говори — побачимо, що ти скажеш чужій жінці!

— Неправильно ви, Уляно Власівно, до свого чоловіка поставилися.

Я аж ушипнув себе — чи не сплю бува.

— І не годиться так зразу життя ламати і дітям, і йому, і собі.

Боже ж мій, який я дурень! Та аж заплющився від сорому. Повірте, обіруч себе за чуба скубу і мало не плачу.

— Ви обов'язково помиріться з чоловіком. Добром, ласкою наведіть його на правильний шлях. Адже він раніше добре працював?

— Працював добре, — каже Уляна, — і горілки не пив, а опісля — як сказився.

...Ой, сказився, моя жіночко, сказився...

— А може й ваша вина в цьому є? — допитується секретар.

...Ой, е! Закриється в кімнаті над книжкою та все ду-ду-ду. Мені одне — «не заважай». Прискочить Ганка чи Надія з ланки, то з ними торохтимо дві години. А до мене: «сідай їж», «переміни сорочку», «поголись», «не кури в хаті».

— А ви ж, Уляно Власівно, його любите?

— Люблю, — каже і хлипає...

— Ідіть же додому та подумайте, як своє життя налагодити. — Попрощався і пішов.

Рипнула Уляна дверима, а я за ним:

— Зачекайте, товаришу секретар...

Говорили ми цілу ніч і про колгосп, і про любов... Прийшов я додому на світанку. Такими мізерними та немилими здались мені мої хлівці та курчата.

Увійшов у хату, а мати:

— Що це ти, синочку, — учора жінку вигнав, а нині парубкуєш?!

— Не заважайте, — кажу, — мамо, думати.

Думав, думав і надумався — наздоганяти Уляну треба, бо не буде ладу в житті — і любов нанівець зійде!

м. Луцьк.

«ОЙ, НЕ СВИТИ,
МІСЯЧЕНЬКУ!»

ОЙ, НЕ СВИТИ, місяченьку,
над одеським «Новим ринком»,
над його велетенськими корпусами!
Він і без тебе світиться:
світять ребрами іржаві труби
над недокритими столами,
світяться діряві дахи молочного
і м'ясного корпусів.

Бери приклад, місяцю, з великих прожекторів,
поставлених на тих корпусах,—
блиснули вони, посвітили одну ніч,
та й погасли на зло великій сумі грошей,
вгачених на їх придбання.

Не світи, місяцю, і над управлінням
«Нового ринку», бо справи там такі темні,
що не тобі їх освітлювати.

Зайди за хмару і над квартирою
завідуючого матеріальним складом
управління т. Серебрянникова,
хоч дах над тією квартирою знає,
куди поділося залізо, для ремонту
ринку придбане. Не світи, місяцю,
бо ти світиш, та не грієш. А махіна-
торів і комбінаторів з управління,
що розтринькують державні гроші та
будівельні матеріали, треба не стільки
освітлювати, скільки гріти. Та так,
щоб аж пара з них ішла!

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— А сьогодні, діти, буду вас учити, як точити...

В. ОЛЕКСАНДРОВ

ДОВГИЙ СТРОК

Чуб, як півник,
Очі голубі,
І пушок легенький на губі —
Симпатична зовнішність — це факт!
З ФЗН у цех прийшов юнак.

Він статечно став біля станка.
Привітавши тепло юнака,
Сивий майстер креслення подав.
Роздивився хлопець, запитав:
— Дві години? Виконаю в строк,—
І погладив на губі пушок.

Сміло стружку взяв алмаз — різець.
Майстер глянув строго: Молодець!
Посміхнувся і пішов кудись.
Йдуть паси — то вгору, то униз,
Без затримки із кінця в кінець
У деталь вгризається різець.

...Зупинились, свиснувши, паси.
Лоб хлопчини в крапельнах роси,
Аж пашисть обличчя молоде.
Ось і майстер жмуриться, іде:
— Ще годинку маєш ти, синок.
Поспішай, не зупиняй станок!

— Що ж робити маю я, коли
Дуже довгий строк мені дали? —
Показав він на блискучу сталь,
На готову, на нову деталь.

м. Кіровоград.

НЕЗВИЧАЙНІ

кригоди

ВИСАДИВСЯ В ПОВІТРЯ з легкової машини голова виконкому Херсонської районної Ради т. Шевченко, проїжджаючи непорядкованою, вибоїстою дорогою від обласного центра до села Антонівки.

ПОЛАМАВ ЯЗИКА один киянин, прочитавши назву республіканського тресту «Укрпостачзбудбудматеріали».

РОЗПАД МАТЕРІЇ. Цікаве явище моментального розпаду матерії спостерігали недавно працівники Ланівської районної газети (Тернопільщина). На їх очах розпався на дрова ційно куплений для редакції стіл і сорту виробництва Мукачівської (на Закарпатті) артілі «Жовтень».

РОЗШИФРУВАЛИСЯ

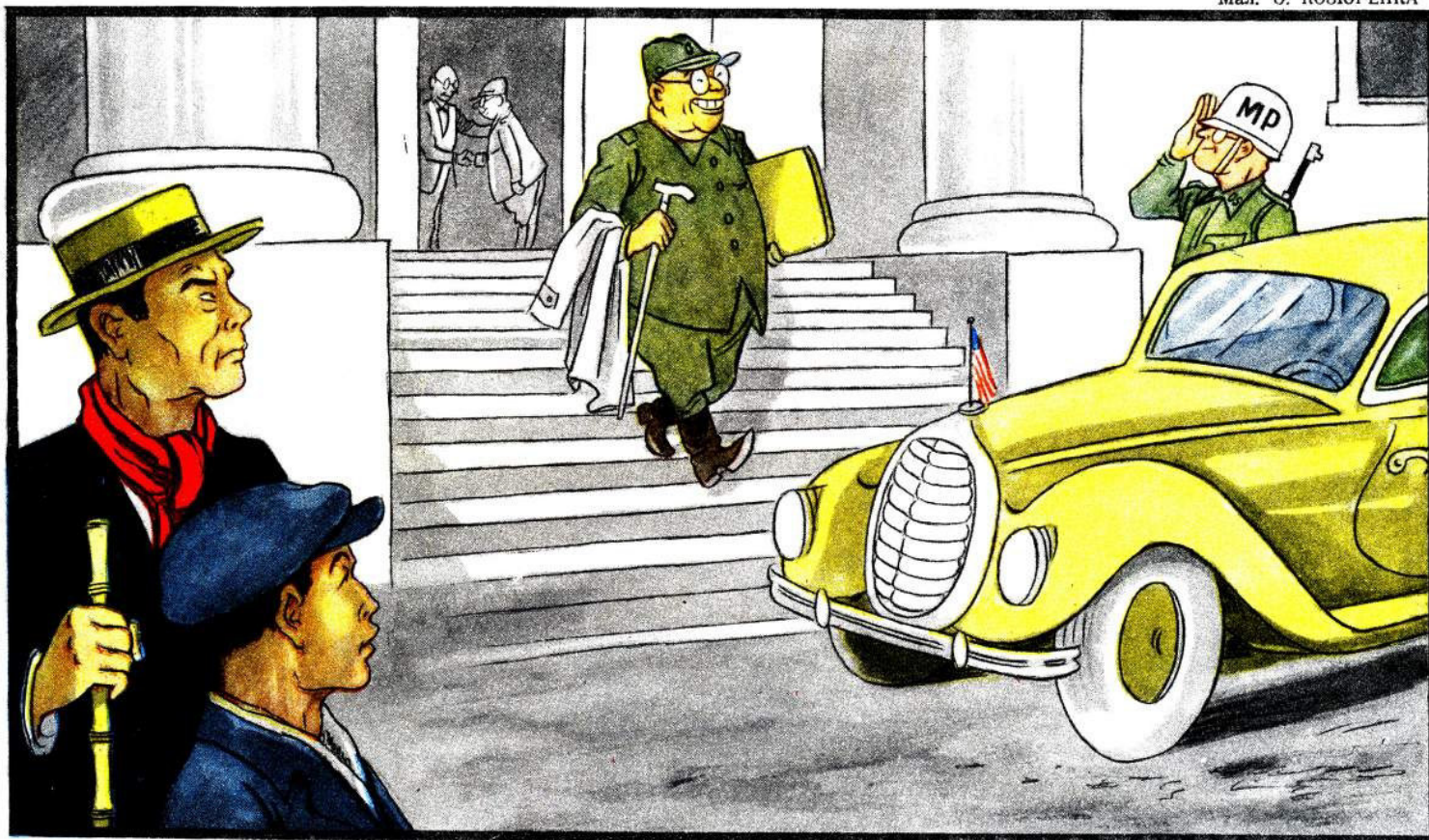
ХОЧА керівники тресту «Закарпатліспром» живуть не в лісі, а в місті Ужгороді, проте вони ні днів, ні місяців не знають, не відають.

Керуючий трестом т. Цуперяк і начальник планово-економічного відділу т. Печковський в грудні 1951 року надіслали Свалявському деревообробному комбінатові «розшифровку плану ширвжитку в розрізі асортименту на... 1951 рік» з вимогою негайно той план виконати.

Цією розшифровкою керівники тресту «Закарпатліспром» цілком розшифрували стиль своєї роботи!

ТОЧНАУКА

У комбінаті «Сталінвугілля», де начальником відділу раціоналізації та винахідництва т. Бичков, багато цінних винаходів та пропозицій подовгу лежать без руху.

— Це ж відомий військовий злочинець, чому він не в тюрмі!?
 — Його туди й відправляють... начальником.

НОВИНИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Микола ШЕРЕМЕТ

РАНОК В АНГЛІЇ

З кожним днем у США удосконалюються найрізноманітніші способи нагляду й шпигунства за громадянами «вільної Америки». На допомогу Федеральному бюро розслідування (ФБР) прийшли останні досягнення техніки підслухування й підглядання. Завдяки, наприклад, спеціальній телевізійній установці «підглядач» із замаскованої схованки може стежити за поведінкою робітників у цеху, продавців у магазині тощо. Тепер уже немає потреби підключатися до телефонних проводів. За 4 долари 35 центів у США продається портативний апарат, який дозволяє легко підслухувати розмови сусідів. Більшість великих магазинів в Америці має під прилавками таку апаратуру.

Та ось несподівано ця «наука» й «техніка» обернулася проти самих бізнесменів. В американській пресі і в конгресі з'явся справжній галас. Американські ділки почали обвинувачувати один одного в підгляданні, шпигунстві та інших смертних гріхах. Один із найбільших авіафабрикантів, кіномангнат, глава компанії «Американ Оверсіс Ейрлайнс» Говард Х'юз заявив, що тільки з допомогою різних удосконалених приладів для підслухування та підглядання компанія «Пан-Американ Ейрлайнс» може тепер успішно конкурувати з ним. З подібними заявами виступив ще ряд конкуруючих бізнесменів. Дехто в загалі полеміки навіть назвав ці методи недостойними цивілізованого суспільства...

Мільйонери, звичайно, порозуміються між собою. Адже вони одноголосно визнають, що шпигунські методи ФБР — підслухування, підглядання тощо — цілком гідні такої «цивілізованої» країни, як США, коли їх застосовують проти прогресивних елементів.

О. БРАГІН.

Туманом пливе передранішній сон,
 Над Темзою тишина.
 Тривожно сплять безробітний Джон
 І Мері — його жона.

Ім сниться: робота прийшла до рук,
 Нудьгують обоє по ній.
 Та чує дружина — у двері стук,
 Такий нетерплячий, чужий.

— Хазяїн квартплати три місяці жде,
 Коли ж я йому віднесу?
 Прокинься, Джон, до нас хтось іде,
 Повістка, мабуть, у суд...

— Тихо, Мері! Знов твій кошмар...
 Рано ще, поспимо.
 Може молочник то, може поштар,—
 В Англії ми живемо!

А жити не легко, сутужно в ній...
 Відкіль тут спокійні сні?

«Вранці в Англії може постукати в двері тільки молочник чи поштар...»

(З виступу Моррісона).

...Мері поставила підпис свій,
 Щоб більш не було війни,

Щоб більше ніколи терпіть не прийшлося
 Пекельних військових мук.
 Відтоді і стежить за нею хтось,—
 Можливо, його це стун!..

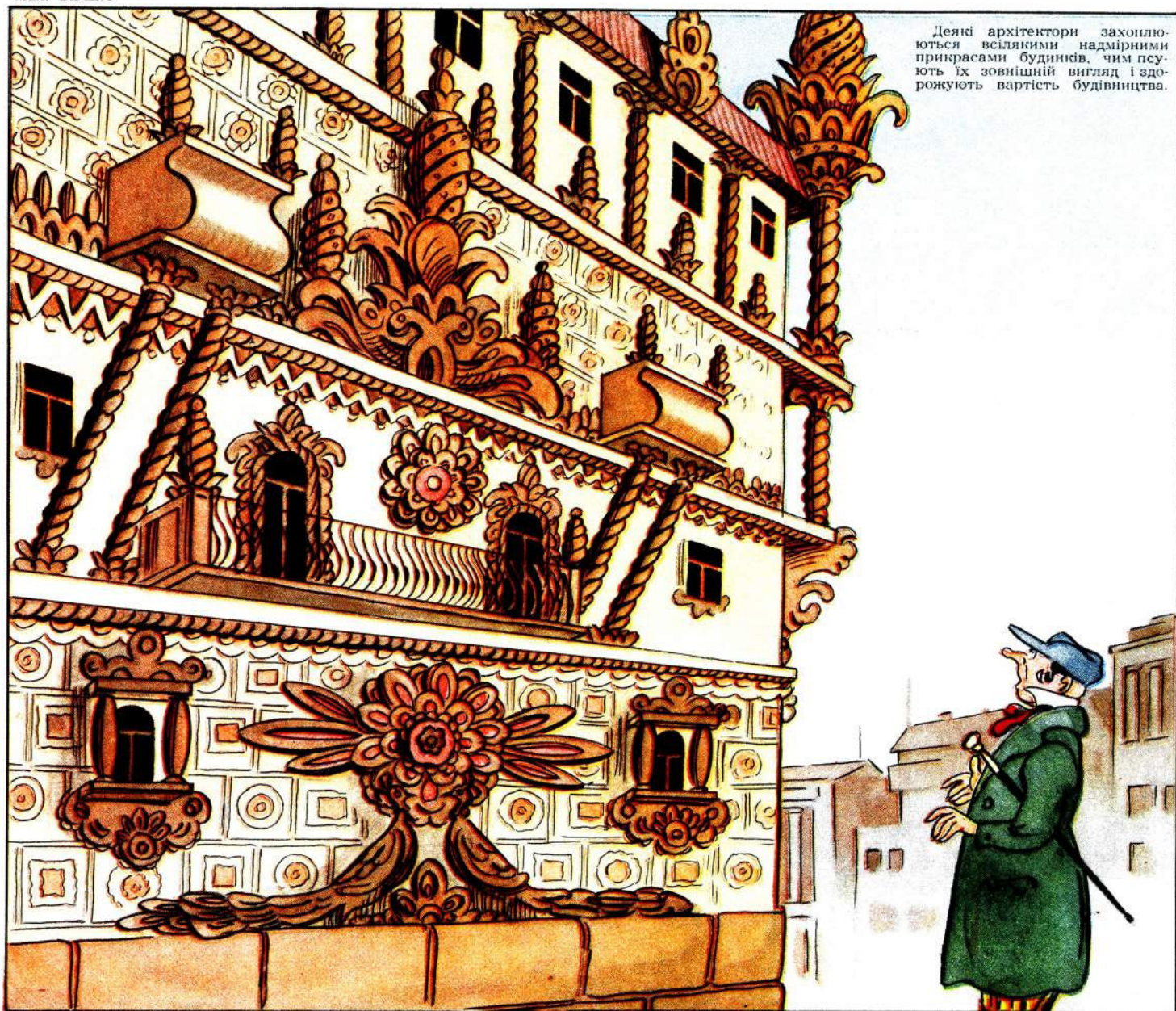
— Тихо, Мері! Настрій не тьмар...
 Рано ще, поспимо.
 Може молочник то, може поштар,—
 В Англії ми живемо!

— Що ж нам робити, Джоне, тепер?
 Джоне, дрімати не час.
 Джоне, прокинься! Ти хворий чи вмер?
 Двері висаджують в нас!

Джон не устиг підвести голови!
 Ось вона, вільна земля!..
 — Тихо, мовчіть... Арештовані ви...
 Іменем короля!

Мал. БЕ-ША

Деякі архітектори захоплюються всілякими надмірними прикрасами будинків, чим псуєють їх зовнішній вигляд і здержують вартість будівництва.

Возний: — Когда б я иміл — тее то, як його — стільки язиків, скільки артикулів в статуті или скільки зап'ятих в Магдебурзькім праві, то і сих не довліло б на восхваленіє ліпоти твоей!

Перечниця

РЕНТАБЕЛЬНА СМЕТАНА

(Продовження)

ОТЖЕ, ми скінчили на тому, що «І мають вони тепер від нерентабельних корівок дуже рентабельне молоко й сметану*». Вони — це Шинкар (заступник голови Деражнянського райвиконкому, Ровенської області) і Сухосиров (зав. райвідділом сільського господарства). Корівки — це корови, що належали райлікарні, а тепер стали власністю тт. Шинкаря і Сухосирова.

Гадалося: 1. Прочитають Шинкар і Сухосиров «Рентабельну

* Див. «Перечницю» в № 19 за 1951 рік.

сметану». 2. Заговорить у них совість. 3. Повернуть корів райлікарні.

Сталося: 1. Прочитали молоколюбці «Рентабельну сметану». 2. Не заговорила у них совість. 3. Не повернули непохитні сметанофіли корів.

«І мають вони тепер від нерентабельних корівок дуже рентабельне молоко і сметану!»

(Далі буде... обом молоколюбам).

ДИРЕКТОР-ЗАОЧНИК

МАРКО Платонович Спінул — заочник.

Не в тому розумінні, що він заочно вчиться. Ні, Марко Платонович — директор-заочник. Живучи у Ворошиловграді, він обіймає посаду директора Старобільського дослідного поля, розташо-

ваного за 100 кілометрів від Ворошиловграда.

За те, що М. П. Спінул двічі на місяць підписує (у Ворошиловграді, звичайно!) відомості на зарплату, йому в тих відомостях щомісячно виписують по 1.200 карбованців.

Звичайно, такої роботи Марку Платоновичу не вдалося б знайти, якби дослідне поле не було підпорядковане начальникові управління сільськогосподарської пропаганди обласного управління сільського господарства, тому ж таки М. П. Спінул!

СЦЕНКА БІЛЯ БАНІ

ГРЕБІНКА, Кієвської області. Приїжджий розмовляє з місцевим жителем.

ПРИЖДЖИЙ. — Де у вас можна відремонтувати ваги?

МІСЦЕВИЙ. — У бані.
ПРИЖДЖИЙ. — Вибачте, не дочув.

МІСЦЕВИЙ. — У бані, кажу. Там можете й гирі перевірити.

ПРИЖДЖИЙ. — Цікаво. А де у вас можна дістати смолу?

МІСЦЕВИЙ. — Теж у бані.
ПРИЖДЖИЙ. — А підручники?

МІСЦЕВИЙ. — І підручники в бані.

ПРИЖДЖИЙ. — Що за нісенітниця! Де ж ви мнетесь?

МІСЦЕВИЙ. — Як хто, бо баню ж передано торговельним організаціям...

ПРИЖДЖИЙ. — А заврайкомунгоспу?

МІСЦЕВИЙ. — Гаєвський? Третій рік їздить банитись до сусіднього району й ніяк не діждеться, коли йому влаштують добру баню у Гребінці.

Сповідь ПОЕТА

Десять років тому разом з групою професорів Львівського університету від рук гітлерівських варварів загинув один з найвидатніших польських письменників Тадеуш Бой-Желенський. Це був незрівнянний майстер сатири.

Його твори, які, правда, змальовують давно минулий час, зберегли, проте, велике пізнавальне значення. Вони не тільки відбили свою епоху й середовище,

але багато висловів з них увійшло в літературну мову, стало прислів'ями.

Тадеуш Бой-Желенський досить рано залишив поетичну творчість, але не перестав бути видатним сатириком. У своїх фейлетонах і театральних рецензіях він надзвичайно дотепно й влучно атакував все старе, спорохніле, реакційне. Він завжди був прогресивним письменником, справжнім гуманістом.

В цьому номері вміщуємо вірш Боя-Желенського «Сповідь поета». Це гостра сатира на продажних буржуазних жерців «чистого мистецтва», які в своїй творчості відривались «від життя тяжкого». Весь вірш пронизано ширим прагненням співця зробити свою творчість корисною народові, палким протестом проти залежності мистецтва від грошового мішка буржуазії.

Як сніг за шибками лине,
І осені знать прикмети,
У власних сердець глибини
Пірнають сумні поети.

Їх думка летить крилата,
Ген-ген від життя тяжкого.
А гордий їх дух, мов брата,
Себе обійма самого.

Лежить перед ними простір,
Від неба блакиті ширший.
А наслідок дуже простий:
— По два п'ятдесят за віршик.

Творю я в інакшій душі,
Та знаю такі ж хвилини.
Душа у вогненнім русі
На сяйні летить вершини.

І я із землі мандрую,
В простори лечу одвічні.
Коротше:— Натхнення чую,
Ознаки його класичні.

Та, леле, коли я вгору
Лечу в міжпланетній тиші,
І дух у вечірню пору
На крилах мене колише,

Тоді я, мені здається,
Життя своє вбоге бачу.
І жаль розтинає серце,
Втираю сльозу гарячу.

Чим ближче в житті до краю
Дорогами йду земними,
Тим більше я зневажаю
Свої жалюгідні рими.

Зухвала юнацька сила
Розсудком холодним стала.
В душі, що вогнем кипіла,
Вже сумнів підносить жала.

А думка кружляє летом.
Запитання знак над нею:
— Ким був я в житті — поетом
Чи, просто сказати, свинею?

Чи фавном я був міфічним,
Співав собі край водиці?
Чи блазнем я був одвічним,
Що сам себе б'є по пиці?

Вкладав я у віщі співи
Всю душу свою неситу?

Чи був штукарем, можливо,
Ходив на руках по світу?

Душа простягає руки
У морок німий і млистой.
Щось плаче в мені од муки.
Папір я хапаю чистий.

Вирують думки в напрузі,
У мозку здіймають галас.
І маряться в дивній тузі:
«Серйозне» щось вийде зараз.

Даремно марную сили,
Даремно злітаю в небо.
У зошит лягають білий
Слова не такі, як треба.

Були вони ніжні й свіжі,
Неначе уста в дівчаток.
Хотів я в натхненні хижім
Вже скласти із них початок.

Снували слова край мене,
І сяяли променисто.
Хотілось мені вогненне
Низати із них намисто.

А зараз дивлюсь на вірші,
І люттю палають очі.
Гарчу від горили гірше,
Яка залищитись хоче.

Навіщо творив я вперто,
Натхнення вчував прикмети,
І прагнув перо обтерти
Об зоряний хвіст комети?

Архангел при вході тісним
В поезії польської храмі
Не пустить моєї пісні,
Гукне: «Забирайся, хаме!»

І знову я в тузі згубній
Самотньо блукаю світом,
Неначе дитя нешлюбне,
З ким гратись не хочуть діти.

Та доки, скажи-но, доле,
Подібну терпять облуду?
Лишилося тільки — з боєм
Нащадків чекати суду.

Коли ж у говірку рідну
Внесу я нетлінне слово,
Мене від ганьби побідно
Ти визволиш, польська мово!

Переклад М. ПРИГАРИ.

БЛАУ-НОКС

та її дяді

Розмовляло двоє пасажирів.

— Ну, і чим же у вас закінчилося з пані Блау-нокс?— запитав перший.

— А тим, що виставили ми її за поріг, — відповів другий.

- І не жалкуєте? — допитується перший.
- Навпаки, дуже раді, що позбулись її.
- А як працюєте без неї?
- Набагато краще, ніж з нею. І скоріше, і легше.
- Хто ж така пані Блау-нокс? — запитає читач.

Та це машина американського походження, тому-то вона й ім'я таке носить. А її призначення — служити для заправки мартенівських печей. І треба сказати, що погано вона свою службу несе. То в ній щось заїдає, то вона не встигає, і мусять робітники братися за лопати, щоб їй допомогти. А до всього, часто ще треба на ній транспортну стрічку міняти, яка робиться з дорогого матеріалу. Одним словом, завжди до біса мороки з цією дамою заокеанського походження!

Стояла Блау-нокс і в третьому мартенівському цеху заводу ім. Петровського. Стояла і своєю незадовільною роботою часто робітників дратувала.

Обридло, нарешті, їм панькатися з вередливою «місіс» і почали вони говорити про те, щоб виставити її з цеху назавжди. Але ж печені голуби не летять до губи. Треба було раніше зробити досконалішу машину для заправки і поставити її на місце американки.

Начальник мартенівського цеху № 3 Іван Федорович Соцян теж доброго ока на пані Блау не мав. Отож і зібрав він умілих людей, у яких думка не спить, і почали вони конструювати нову заправочну машину. А щоб не блукати манівцями, попросили робітники на допомогу наукових працівників з Дніпропетровського металургійного інституту: доктора технічних наук т. Щиренка і доцентів тт. Ісаєнка та Стеценка.

Кажуть: на те коваль і кліщі держити, щоб у руки не пекло.

Співдружність науки та практики і цього разу дала хороші плоди. Нову заправочну машину було сконструйовано і зроблено. І от у січні минулого року робітники мартенівського цеху взяли пані Блау-нокс за ручки та й вивели за поріг, а на її місце поставили свою машину.

І вже з перших днів нова машина показала, що вона вправдає покладені на неї надії. Будова її простіша, стрічка в ній замінена ротором—отож і працює вона безвідмовно та набагато продуктивніше. Процес заправки печі скоротився на 13 хвилин, а до того ще й матеріали економніше витрачаються. Завдяки новій машині в цеху торік зекономили доломіту і магнетитового порошку на доброго півмільйона карбованців, а в 1950 році, коли працювали з пані Блау-нокс, то перевитратили цих же матеріалів на 367 тисяч карбованців.

— От і чудесно!— скаже читач.— Новатори виробництва сконструювали, виготовили і випробували нову хорошу машину. І піде вона тепер на металургійні заводи і стане у великій пригоді сталеварам.

Так-то так, але ж там, де працюють новатори, бувають і консерватори. Знайшлися у пані Блау-нокс добрі дяді, які ніяк не хочуть з нею розлучитися, а тому й не допомагають новій машині вийти на широку дорогу.

Коли вже нова заправочна машина сама за себе все сказала, сказав про неї своє слово і виконуючий обов'язки директора заводу, він же й головний інженер т. Філіппов. Видав він наказ № 649, у якому відзначив переваги нової машини і преміював людей, які працювали над її створенням. Але в наказі бракує ще одного пункту. Там не сказано, коли ж будуть виготовлені і поставлені нові машини в усіх мартенівських цехах заводу?

Від мартенівського цеху № 3 до мартенівського цеху № 1 рукою подати. А все ж не зміг начальник цеху т. Новиков за цілий рік подолати цього простору, не зміг зайти в цех № 3, щоб ознайомитись з роботою нової машини та й собі таку поставити. Натомість він зовсім байдуже поставився до ініціативи новаторів, хоч і знав, що завдяки новій заправочній машині в цеху № 3 за 9 місяців зекономили 850 тонн доломіту, а в цеху № 1, яким він керує, за цей же час перевитратили доломіту 1.750 тонн. Пані Блау-нокс довела Новикова до збитків, а розлучитися з нею він не має сили, бо якась невідома сила прикувала його до неї.

Чи не та інертна сила діє і в Центральному конструкторському бюро Міністерства чорної металургії, яке працює в Дніпропетровську по сусідству із заводом ім. Петровського?

Саме оце ЦКБ, яким керує т. Титов, і повинно було подбати про те, щоб нову заправочну машину запровадити на металургійних заводах. Але ж ЦКБ, як кажуть робітники, німе, ні бе. Замість того, щоб допомогти новаторам у створенні вітчизняної машини, в Центральному конструкторському бюро взялися рятувати Блау-нокс, обіцяючи модернізувати її. Забули, видно, тут, що не бути бабі дівкою!

Добрі вісті не лежать на місці.

Металургійні заводи Ленінграда, Таганрога, Запоріжжя, Жданова, Єнакієва вже зацікавилися новою заправочною машиною. Тим дивніше, що керівники заводів Дніпропетровська, де машина народилася, не поспішають нею скористатися. Тут при заправці печей і досі очоче користуються... лопатою.

Чи не краще було б—взяти добру лопату та й розчистити дорогу новій вітчизняній машині?

Л. ГРОХА,
спец. кор. «ПЕРЦЯ».

м. Дніпропетровськ.

Виставка ШИРМЕТРЕБА

ДЕ ТОНКО, ТАМ І ГНЕТЬСЯ

Миколаївський міськпромкомбінат (директор т. Алфімов) випускає у продаж кочережки і совки для попелу.

Кочережка являє собою не що інше, як тонкий дротяний крючок. Двома пальцями дитина його зігне в бублик. Совок для попелу зроблено теж з тонкої бляхи, в якій дірки ретельно залито смоєю.

Ці кочережки і совки бояться попелу, як вогню.

ПЕРЕЛІТНІ «МИШІ»

Понад 8.000 літхарів «летюча миша» вилетіло з цехів Н.-Хортицького (Запоріжжя) заводу ім. Енгельса і розлетілось по магазинах. Бюро товарних експертиз загнало всю зграю назад на завод, виявивши у «мишах» хворобу нетримання гасу.

На прикладі цього перельоту неважко підрахувати, у яку копілку влітає державі небажання директора заводу ім. Енгельса т. Беляцького боротись із бракоробами.

ХОРОША ЛОЖКА, ТА НЕ ДО ОБІДУ

Ложки, які випускає Шепетівський чавуноливарний завод (Кам'янець-Подільська область) робляться з алюмінію. Вони дуже легкі.

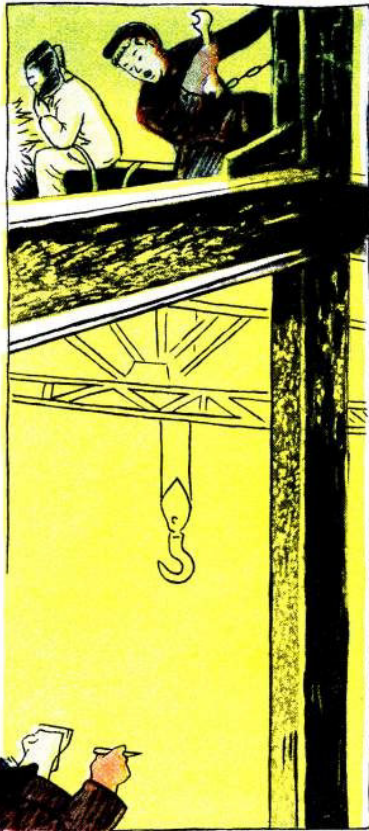
Придбавши таку ложку, споживач дуже легко переконується в інших її властивостях: нею, виявляється, дуже легко порізати язик і губи, бо краї ложки мають колючі задирки, а ручка — гостра, як бритва.

Споживачі не проти того, що чавуноливарний завод випускає легкі алюмінієві ложки. Але вони категорично проти легковажного ставлення директора заводу Дістербаха А. Б. до випуску товарів широкого вжитку.

Мал. М. ГУРЛО

Будівельник: — До стелі ми дійшли ра-
ніше струку...
Журналіст: — Хоч факти і зі стелі, але
переконливі.

Кастусь КІРЕЄНКО

СТАЛІНГРАДЦІ

Навіть, як забудемо про війни,
Сталінграда дні не раз присняться...
Лиш гукни — з усіх кінців країни
Відгукнуться друзі-сталінградці.

В кожній хаті — бачиш свого брата,
Бачиш в кожнім заводським посольку:
Тут — юнак-механік, там — оратай,
Там — в шкільному класі комсомолка,

Там — монтери, тут — шевці і теслі,—
У кипучій, у натхненній праці,
І гримлять навкруг пісні чудесні,
Що ми скрізь і всюди — сталінградці.

По зеленій вулиці щохвили
З Мінська від'їжджають ешелони.
Сталінград! Приймай автомобілі —
Велетнів могутні колони.

Кричів шле цемент, ліс; Нalібокi —
Дуб і граб, а Орша шле мотори,
Щоб над Волги берегом високии
Заясніли зоряи простори.

Серце знать не хоче того виру,
Що здійсмає в полі нанаонада.
Тому нас веде дорога миру
До будов величних Сталінграда.

Боюва шинель лежить у скатці,
При копрах — поставлено палатки.
Ми завжди, братове, — сталінградці
В нашої Вітчизни-сталінградки!

3 матеріалів журналу «Вожжк».

Відоруський ТУМОР

А. ЯЛЕНЕЦЬ

МУЗА СИДОРА МУЗИНА

Визирнувши з-за невеличкої хмари, сонце знову поклато на тиху річку тіні прибережних верб, заблищало у вікнах будинків, трамваїв, авто. Молоді липи, посаджені обіч широких вулиць, легко погойдуючи кристаліми кронами, струшували з себе останні краплі роси. Місто, розбуджене новим трудовим днем, раділо, сміялося, співало.

Мабуть, у цілому місті був тільки він один незадоволений. Сидячи у сквері, він шукав у небі тему і не знаходив її. Йому хотілося створити незвичайний вірш, у якому б небо зливалось з землею, вірш, сповнений невідомим гомоном, гуркотом і філософією, зрозумілою тільки авторові... Писати вірша он про ту комсомольську бригаду, що мурує восьмий поверх будинку, — звичайна проза, писати про новозбудоване місто — справа «газетярів», писати про нові заводи-велетні в місті — так це ж «промислова тема» без крихітки лірики, польоту думки... Ні, він завжди — поет, поет Сидір Музін, його ліричний герой — це щось таке... своєрідне! Його ліричного героя голою рукою не візьмеш, звичайним оком не побачиш, розповісти про нього — слів не вистачить...

А муза цього разу не приходила. Нарешті, вона зглянулася, і з'явилися перші два рядки чудового вірша:

Сонце скопило місяць в обійми,
Крильми махнуло і полетіло...

«Полетіло... куди ж може полетіти сонце? — замислює Сидір. — Сонце полетіло в небо?! Непереконливо, хоч і поетично... Шугнуло в безодню? Безбарвний песимізм. Куди ж полетять закохани світила? І хтозна, де вони звернуть собі в'язи в такому польоті!» — розізлився, нарешті, Сидір. Озираючись, — годинник на стовпі показував десяту. — час іти на роботу.

Дорогою Сидора надганяв молодий поет Микола Рослик. Привітавшись.

— Ти закінчив поему? — поцікавився Музін.

— Не так швидко...

— Е, е, це не поезія! — махнув рукою Сидір. — Сидиш над поемою цілий рік, як квочка...

— Треба ж, щоб здохля або бовтуна не висидіти, — посміхнувся Микола.

— Та я твою натуру знаю... — скривився Музін. — А ти скажи, навіщо ти розкритикував нового вірша Краскіна? Він же старий поет! Це неповага до колеги, зневажливе ставлення до поезії взагалі.

— Не один я критикував. І всі критикували з повагою до поезії, щоб не було в ній пустоціту...

— У тім то й біда. — не погоджувався Музін. — що вас, таких критиків, занадто багато вже розвелось. Критики нехай критикують, — їм нічого більше робити, як копіряться в чужих творах. А поет повинен завжди підтримувати собрата по перу. Інакше бо, що вийде? Вінегрет! Не відрізниш, де поет, а де критик!

Розмова не клеїлася, та інакше й не могло бути, бо Микола Рослик, на думку Музіна, не

розбирався у високому призначенні поезії, специфічності, особливості цього «вінка всіх мистецтв».

— Може оце ось поезія?! Почитай, вчора одержав, — і Музін дстав з кишені конверта. — Всяк хоче стати поетом! А того не хочуть знати, що такий горішок не кожен вгризе.

Невідомо чому, але Микола не міг стримати сміху. Проте, вірш незнайомого автора він прочитав, здавалось, уважно.

— Вірш ніби непоганий, — примруживши очі, сказав Микола. — У ньому стільки давніх рим!

— Я й кажу, що ви, критики-поети, справжні вірші Краскіна зустрічаєте в штики, а ось такою писаниною, як оця, захоплюєтесь. «Як приємно пахне ліс, річка, луг і поле...» Фі-і! Витягнув носа і нюхає!.. «Вийдем рано з милою у широке поле...» І виходить: «На вгороді бузина, а в Києві дядько».

— Та чи знаєш ти, — нарешті, не витримавши, зареготав Микола, — чий це вірш?..

— Чий?!

— Краскіна...

— Не може бути!

— Подивись, — Микола подав журнал, — не стежиш за новинками...

Музін зупинився, роззявивши рота, мов риба, викинута на берег.

— Не розумію... — видихнув він. — Хто ж при-
слав ці вірші мені?

— А ми, — реготав Микола, — вирішили віддати новий твір Краскіна тобі на консультацію. Прізвище вигадали... щоб не зв'язувати тебе авторитетами.

Дома, опам'ятавшись, Сидір Музін схопився за голову. «Що я наробив! Яка необачність! Критикувати товарища по перу, друга, — думав він, — тільки нашкодити собі. При нагоді Краскін ударить тебе одним словом, як молотом, і від тебе, Сидоре, зостанеться тільки мокре місце...»

Так подумавши, Музін сів писати рецензію на останній вірш Краскіна. Рядки низалися, як намісто. «Як приємно пахне ліс, річка, луг і поле», — цитував Музін Краскіна і тут же підсолоджував цитату власними коментарями: «Скільки емоцій у цих рядках, повнокровної поезії, скільки насолоди! Як приємно! Кожне слово — нектар, читаєш вірша — і перед тобою постає рідний краєвид, сповнений соками молодості, запалом звитажного прагнення до героїки! Неповторно, оригінально! Краскін порушує сучасну, сьогоднішню тему. Про це свідчить дата під віршем, поставлена рукою шановного автора».

Уночі Музін спав погано. — боявся, що Краскін довідається про його розмову з Миколою. Трохи втішало тільки одне — на столі лежала тепленька, щойно спечена рецензія.

Назавтра Музін одніс свій твір до газети... Газета виходила на чотирьох сторінках, рецензію ж надрукували на... п'ятій.

Мал. С. РОМАНОВА

— Чи то правда, що у вашому колгоспі зимою снігу не випросиш?
— Нам він самим потрібен, для врожаю.

Увага! Починаємо передачу з телевізійного центра Перця.

На екрані телевізора ви бачите відремонтований трестом «Київвзбуд» гуртожиток студентів Київського державного університету.

Фасад гуртожитку прикрашений «мему-

арними» дошками риштувань, з яких видно, що балкони залишилися у своєму первісному аварійному стані, хоч «Київвзбуд» приступив до їх ремонту ще влітку 1950 року.

Біла пляма, яку ви бачите, залишена на згадку про те, що ще в серпні 1951 ро-

ку трест «Київвзбуд» мав намір побілити гуртожиток.

З технічних причин ми поки що не маємо змоги демонструвати хід будівельних і ремонтних робіт на інших об'єктах «Київвзбуду». Не можемо ми, наприклад, показати, як силами і коштом тресту було відремонтовано квартиру керуючого «Київвзбудом» Миколи Яремовича Кушнар'єва. Можна лише поінформувати читачів, що цей ремонт влетів державі в кругленьку суму.

У сьогоднішній передачі хотілося б показати ще й деякі деталі роботи контори постачання «Київвзбуду», якою керує О. М. Шерман, але не можемо цього зробити через недостатність освітлення. Досі, наприклад, у документах бухгалтерії ще не висвітлено факт нестачі 13 тонн бензину. Шерман запевняє, що бензин влітку випаровувався, інші ж вважають, що він «випарувався» в баки автомашин, які возили до Москви яблука для продажу.

Просимо товаришів, які дивляться сьогоднішню передачу нашого телецентра, повірити нам на слово, що в «Київвзбуді» критика і самокритика в пошани. Ми хотіли б сьогодні показати комуністів Ковальова, Григор'єва, Никонова, Хижняка та інших, які критикували роботу керуючого «Київвзбудом» М. Я. Кушнар'єва, головного інженера Я. М. Френкеля і начальника постачання О. М. Шермана, але, знову ж таки, позбавлені можливості це зробити: згаданих вище комуністів у «Київвзбуді» вже немає, їх звільнили з роботи...

На цьому телецентр Перця закінчує свою передачу.

Просимо товаришів (зокрема, з прокуратури) надіслати свої побажання та відгуки про цю передачу.

КАРИКАТУРИ З Натури

ВЕРЕДУНИ

Буває так.

Висувають або обирають людину на відповідальну посаду. Працює вона, керує, виправдує високе довір'я і раптом ні з сього, ні з того (чи не від висоти службового становища?) замкнітьється в людини голова і почне вона вередувати: починаються дивацтва та чудацтва, починаються вибрики та заскоки...

Сидить, сидить така людина, візьме трубку, прикладе до вуха.

— Райфінвідділ вас слухає, — відповідає трубка.

— Хто це? — питає вередун.

— Вам кого?

— Я запитую, хто це? — зловісно продовжує вередун, аж мембрана трясеться від жаху.

— Ви, товаришу, не кричіть, а скажіть краще, з ким ви хочете говорити. Я попрошу його до телефону.

Вередун стає малиново-каліновим, набирає повні легені повітря і випалює:

— Бюрократ ти чортячий! — і аргументує своє несподіване відкриття цілою руладою лайливих слів.

Кидая трубку приголомшений «бюрократ чортячий», так і не вислухавши до кінця патетичного монолога секретаря виконкому Станічно-Луганської райради (на Ворошиловградщині) Гріднева Івана Павловича. Це він дозволяє собі подібним чином розмовляти з підлеглими йому працівниками.

***

А в другому кутку республіки, біля самого Чорного моря, можливо в той самий час, сидить у кабінеті така ж варивода,

такий же (збіг, звичайно, випадковий!) секретар, розмовляє з відвідувачем.

Поріг кабінету переступає жінка у вишиваній сорочці. Глянула варивода на жінку, насупилася і почала:

— Щоб я вас більше не бачила на роботі в цій сорочці. Ви в державній установі, а не в танцювальному гуртку...

— Я з вами не згодна, — примирливо відповідає жінка, інструктор виконкому. — Це справа мого особистого смаку.

— Доки я тут секретарюю, — повеліває секретар виконкому Сталінської райради м. Одеси Євдокія Степанівна Скрипниченко, — ви в цій сорочці працювати не будете.

Приголомшена жінка виходить.

***

...Доки відвідувач дивиться на секретаря, як на жителя місяця, що тільки-но вправ з далекої планети, ми перенесемось уявою в Прилуки, до найупертішого вередуна — директора Українського філіалу Всесоюзного інституту тютюну і маорки, кандидата сільськогосподарських наук Якова Михайловича Іванова.

Рік тому при філіалі, згідно рішення виконкому районної Ради, були відкриті дитячі ясла. Завідуючою яслами призначили медичну сестру т. Марченко. З того моменту і завередував директор. Заманулося йому поставити завідувачем «свою людину» т. Білім, комбайнера за спеціальністю, і коли це не вдалося зробити, оголосив війну малятам: заборонив електрифікувати приміщення ясел, відмовився постачати діткам фрукти та овочі влітку, картоплю та молоко взимку.

Заборонив матерям носити дітей в ясла. А в грудні минулого року видав грізного наказу про виселення дитячих ясел.

Хоч і дивні дії цього вередуна, дивуватися не доводиться. Хіба може дбати про «чужих» дітей людина, яка своїх власних не любить — має чотирьох дітей від двох жінок і ніякої допомоги їм не подає?!

***

Знають на місцях про цих розперезаних і замкнітьених діячів, обурюються їхніми вчинками, але чомусь не лікують їх.

А ліки дуже прості: холодний компрес на замкнітьену голову!

Г. ПАВЛЕНКО.

ЧОМУ МИ ТАК ГОВОРИМО

Мені пощастило з'ясувати, звідки взялося прислів'я: «Кінь і на чотирьох ногах, а спотикається». Автор прислів'я, очевидно, кував коней вухналями, купленими у крамниці № 5 Глухівського міськ-торгу. Розмір і сорт цих вухналів не відповідають ні в які стандарти. Вони такі товсті, що розколюють коням копита. Підкови на таких вухналях не держаться, і коні спотикаються на всі чотири ноги.

Хто виробляє ці вухналі — у Глухові не знають. Одержали їх тут із Сумської обласної бази.

Де ж були очі тих, що приймали цей брак на базу, — мені з'ясувати не пощастило.

В. АФАНАСКО,
механік учбового господарства технікуму механізації сільського господарства.
м. Глухів,
Сумської області.

ЗАСОВАЛИСЬ...

Городнянський райвідділ кінофікації (начальник т. Гнучевський) одержав автокінопересувку. Люди в селах району зраділи: — Тепер щотижня нові фільми показуватимуть!..

Минуло три місяці, але автокінопересувки на селах не видно: вона в Городні возить з роботи й на роботу бухгалтера Федоренка. Возить вона також торф на подвір'я Гнучевському і Федоренкові.

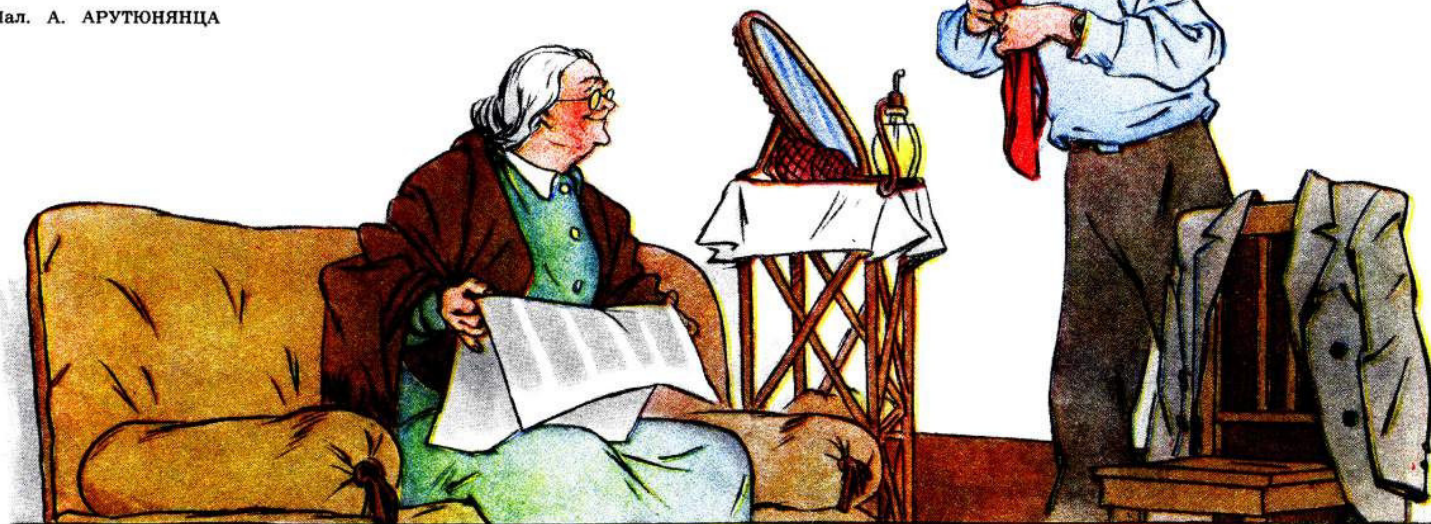
Коли кіномеханік т. Криворучко сказав начальникові, що автопересувку прислали не для того, щоб возити нею торф, зерно на млин та бухгалтера райвідділу, — Гнучевський другого ж дня зняв кіномеханіка з роботи.

Вміє крутити кадрами!

В. ІВАНЕНКО.

Чернігівська область.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Як же це виходить, голубчику? Вісімнадцять років учився, а писати не вмієш?

— ???

— Та ось же сказано, що ти ніяк не напишеш дисертації...

ВАГОНОДИ

Ще в липні минулого року комісія Міністерства вугільної промисловості прийняла від тресту «Чистяків-шахтобуд» шахту № 4 і передала її трестові «Сніжнянтрацит».

Прийняла комісія шахту разом з вагончиками, якими шахтарі їздили в шахту і з шахти, сіла в залізничні вагончики та й покотила додому.

А наші антимеханізатори, не гаючись, загнали шахтні вагончики на запасну лінію і захопилися їх їсти. Не зубами, правда, а іржею, але ні нам, ні вагончикам від цього не легше. Наші ноги за цією антимеханізаторською їдою ось уже півроку не знають спокою!

**ОВСЮКОВ, АКІМОВ,
ГЕРАЩЕНКО.**

Сталінська область.

КОРИСНА РІЧ

Оце, Перче, намальовано ліхтар. Звичайнісінький ліхтар з свічкою в середині. Дуже корисна річ, навіть в наш час! Якщо доведеться тобі, наприклад, поїхати на станцію Адамполь, Вінницької залізниці, обов'язково візьми його з собою. По-перше, твій ліхтар буде вночі єдиним джерелом світла у залі чекання; по-друге, ти біля нього хоч трохи зігрієш руки, бо зал майже не опотіюється; по-третє, він допоможе тобі освітити тих темних осіб, що спекулюють квитками, в той час, як біля каси колотеча.

Але мушу тебе розчарувати трохи: ти навіть вдень з ліхтарем не знайдеш на станції Адамполь того, що зветься піклуванням про пасажирів!

І. В. КУНЦОВ.

«ЛИПТЕКАР»

Запитай, Перче, у керівників Кіровоградського аптекоуправління, чи нема у них такої хімічної рідини, якою можна було б вимити руки так, щоб до пальців не липли гроші, особливо чужі гроші, не зароблені?

Якщо така рідина є, хай пошлють її завідуючому аптекою № 41 Неймарку Н. І. Гроші, одержані ним ще на початку грудня з аптекоуправління для виплати працівникам аптеки № 43, прилипли до його рук. Чотири рази посидали до Неймарка за грішми — не змогли одідрати; уже й зваптекою Волкова сама їздила — нічого не відіє.

От і кажи після цього: «Як в аптеці!»..

П. МАРЧЕНКО.

с. Глинськ,
Ново-Георгіївського району.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 21 (1951 р.) журналу, в розділі «Виставка ширнотреба» було опубліковано замітку «Мундштука». Як повідомив директор Дніпропетровського заводу тресту «Укріластмас» т. Данилін, виступ ПЕРЦЯ обговорено на відкритих зборах парторганізації заводу, які визнали критику правильною. Вжито заходів щодо поліпшення якості продукції.

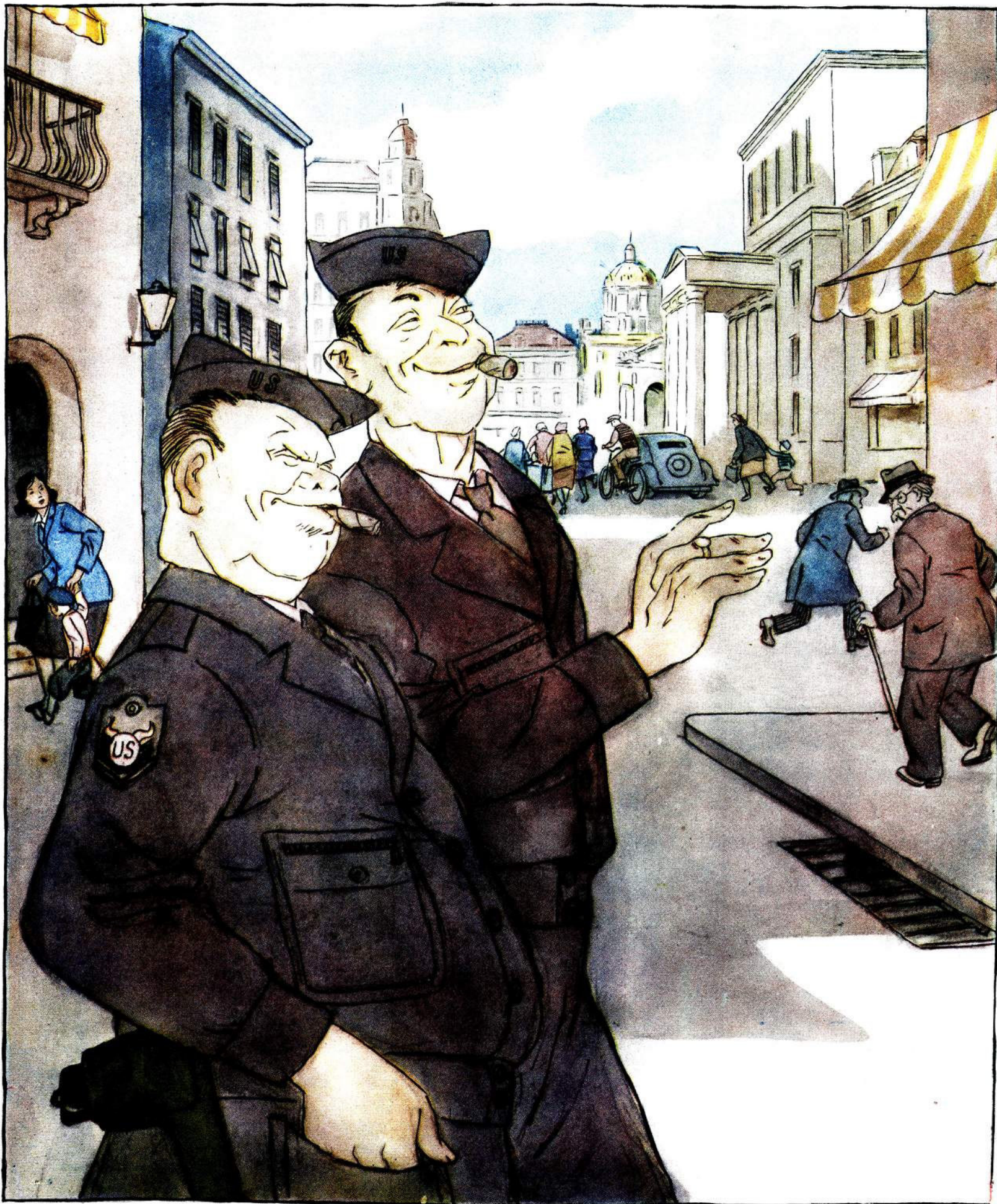
***

У № 22 (1951 р.) ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Здоровенькі були!». Міністерство торгівлі УРСР повідомило, що Херсонський облторгвідділ зобов'язано вжити негайних заходів для заведення до торговельної сітки повного асортименту меблів, щоб повністю забезпечити попит будівельників Каховської ГЕС.

***

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що директор Ново-Миргородської МТС т. Калиновський використовував робітників станції на будівництві власного будинку. Кіровоградський обласний відділ сільського господарства на прохання редакції розслідував листа. Калиновського усунуто з посади директора МТС.

В Одеському університеті (проректор по науковій роботі т. Мальований) з 28 чоловік, які закінчили аспірантуру в 1951 році, жоден не написав дисертації.

— У нас в Неаполі, Гаррі, до біса чужоземців... Куди не кинь — італійці!